

«Τα κτίσματα» είναι ένα έργο απολαυστικό και καθ' όλα επίκαιρο. Διαφορετικό από αυτά που μας έχει συνηθίσει η Εταιρεία Θεάτρου ΜΝΗΜΗ. Πρόκειται για μια παράσταση με ποιότητα και νόημα που κερδίζει τον θεατή και ηθοποιούς που υποστηρίζουν με το παραπάνω τους ρόλους τους...

Του δημοσιογράφου ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΒΙΑΚΗ
ΧΑΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ 17/12/2010

«Αυτή η παράσταση είναι καλύτερη απ' όσες είδαμε στην Αθήνα», είπε πέρυσι με αφοπλιστική ειλικρίνεια ένας θεατής.

Τέτοια αναγνώριση είναι ουσιαστικότερη απ' τις επίσημες κριτικές. Πολύ ουσιαστικότερη κι απ' την επιχορήγηση του θιάσου με το σύστημα του ελεύθερου θεάτρου. Μια ηθική ανταμοιβή άμεση και γενναϊόδωρη, σε αντίθεση με την αντίστοιχη της υλικής που, και πενιχρή είναι, και καθυστερεί η εκταμίευσή της.

Φέτος ο Μιχάλης Βιρβιδάκης προτείνει έναν πρωτοεμφανιζόμενο στην Ελλάδα (στο εξωτερικό έχει ωστόσο παίξει) συγγραφέα κι ένα έργο που θα βλέπαμε πρώτα στην Αθήνα, αν ο χρόνος έδινε λίγο μεγαλύτερα περιθώρια ζωής στον Τάσο Μπαντή. Ωστόσο, το έργο έχει μια απίστευτη επικαιρότητα που μπορεί να σε κάνει να πιστέψεις αρχικά, αν δεν γνωρίζεις ότι γράφτηκε για να σχολιάσει υπαινικτικά την επιβολή του Μνημονίου.

Οι ήρωές του «περνούν τη μέρα τους με τις πιτζάμες και πέφτουν στο κρεβάτι με τα ρούχα της δουλειάς», παρατήρησε εύστοχα ο Αλέξης Πολίτης. Η αντινομία δεν είναι όμως η μόνη. Μετά την πρώτη πράξη κι αφού οι δυο κεντρικοί ήρωες έχουν ξεδιπλώσει τις απόψεις τους για το πρόβλημα που τους απασχολεί, οι θέσεις αντιστρέφονται, ο Αργύρης υποστηρίζει όσα υποστήριζε λίγο πριν ο Πορφύρης και το ζήτημα που τους απασχολεί θα εξεταστεί άλλη μια φορά με μια αντεστραμμένη και επομένως ανανεωμένη τώρα διαλεκτική. Το δραματουργικό αυτό εύρημα σε συνδυασμό με ένα διάλογο έξοχα γραμμένο και υποστηριγμένο άπογα υποκριτικά από τον πρωτεύικό Μιχάλη Βιρβιδάκη και τους Αντώνη Παλιεράκη και Γιώργο Γραμματικάκη είναι δύο από τα σημαντικότερα ατού της παράστασης. Η υπόθεση του έργου, η σύλληψη της ιδέας, η παραδοξότητά της που φτάνει με άνεση το κωμικό συνηγορούν άμεσα υπέρ του συγγραφέα και του έργου.

Δουλειά ρεπερτορίου άπογη, παραστάσεις υψηλής αισθητικής αλλά και αδυναμία της τοπικής κοινωνίας να εκτιμήσει τη δουλειά ενός θιάσου που λειτουργεί υποδειγματικά στα Χανιά, να διακρίνει στις αφίσες που κοσμούν το φουαγιέ του τις διεθνείς διακρίσεις του. Αντίστοιχα προβλήματα είχαν άλλωστε στα Χανιά ο Γιάννης Κύρου και η Ελπίδα Μπραουδάκη, όσο πάλευαν να κρατήσουν τους εξαιρετικά σημαντικούς θιάσους τους.

Το Θέατρο Κυδωνία θα μπορούσε να αυτοπαρηγορηθεί ανεβάζοντας κάποτε το Βρώμικο Ψωμί του Δ. Σαββόπουλου, εν αναμονή χορηγών, περιφερειακής πολιτιστικής πολιτικής, αναγνώρισης του κοινού, στήριξης από τοπικούς θεσμούς. Γιατί το θέατρο που παίζεται από τον θίασο αυτό δεν είναι τέτοιο που πας για να το στηρίξεις, αντίθετα σε στηρίζει εκείνο για να συνεχίσεις να ζεις σε μια εχθρική και παράλογη καθημερινότητα.

Μανώλης Σειραγάκης
Λέκτορας Θεατρολογίας
Πανεπιστήμιο Κρήτης
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 5/1/2011

 [Επιστροφή](#)